

číslo

1

2010
březen

Bílovický zpravodaj

cena **12 Kč**

Bílovický zpravodaj vydává Zastupitelstvo obce Bílovice nad Svitavou

SK Radiosport vítězí v bodování oddílů roku 2009

SK Radiosport získal stejně jako v minulých letech dvojí prvenství v oddílovém bodování - v celkovém počtu všech získaných bodů (7013 bodů) a v počtu startujících závodníků. Pro srovnání: oddíl na 2. místě (OK1KYP Praha) získal 4879 bodů.

Na těchto vynikajících výsledcích se podíleli hlavně Kateřina Bžatková, Vojtěch Bžatek, Robert Polák, Václav Polák, Matěj Žáček, Jakub Šrom, Václav Hrubý, Martina Dvořáková, juniorky Andrea Moučková a Michaela Marečková, v ženách Hana Fučíková a Lucie Procházková, v mužích Petr Matula, z veteránů Jiří Mareček a Jozef Fekiač.

Naši závodníci získali 23 titulů mistrů republiky. Z toho nejlépe si vedl Robert Polák, získal 5 titulů mistra republiky! Jiří Mareček získal 4 tituly mistra republiky a Kačka Bžatková se stala mistryní republiky třikrát.

Rok 2010 bude opět bohatý na sportovní události. Vedle krajských přeborů, jarního, letního a podzimního soustředění a již tradičního Dne orientačních sportů pořádaného pro bílovickou školu budeme pořádat na podzim celorepublikovou soutěž zařazenou do národního žebříčku.

Začínáme už v březnu, kdo si chcete zaběhat, přidejte se! Informace najdete na www.foxtimes.ic.cz.

Iva Marečková

Vrchol loňské sezóny aneb Jaké bylo Mistrovství Evropy v ROB 2009?

Andrea Moučková

Mistrovství Evropy v ROB 2009 se konalo 16.-20. září v bulharském městečku Obzor na pobřeží Černého moře za účasti 23 států. Z bílovicekého oddílu SK Radiosport byli zařazeni do české výpravy Hana Fučíková (ženy), Andrea Moučková (juniorky) a Jiří Mareček (M50). O své dojmy z této soutěže se s vámi podělí Andrea Moučková:

17.9.: Večer před závodem tajně doufám v to, že můj start nebude 00. Byla bych v lese, kde ještě nikdo není, a navíc bych se musela jako první probíjovat hustým lesním porostem, se kterým jsme se už seznámili hned po přeletu

v rámci tréninkových závodů. Husté akátové porosty, maliní a všudypřítomné hluboké rokle nejsou zrovna nejlepší terén. Naštěstí se vzápětí ukazuje, že jdu v pozdější startovní skupině. Ze srdce mi spadne velký kámen. Dostáváme ještě pár taktických rad a jdeme do postelí - vstáváme totiž v 6 hodin!

18.9.: Venku je ještě tma a my už míříme na snídani. Tam se dozvídám strašnou zprávu. Startovní listina byla změněna a já startuji v 00! Je to pro mě šok, ale nic už s tím nenadělám. Najít se, ukořistit nějaké ovoce s sebou, dlouhá cesta autobusem, odevzdání přijímačů, rozběhání, rozcvičení a pak start.

Pět, čtyři, tři, dva, jedna. Už jsem v lese. Snažím se zakreslovat směry kontrol co nejpřesněji. Hned po cestě na první z nich si zvrtnu kotník a po delším zdržení ji nacházím ukrytou v pokáceném mlázi. Zbytek kontrol je skryt stejně. Cestou si přeběhnu pár roklí navíc, zaměním pořadí dvou posledních kontrol a do cíle doháním úplně vyčerpaná.

I mé kolegyni Zuzaně Myslivečkové z českého týmu W19 se v závodě v pásmu 3,5 MHz příliš nedaří. Třetí z týmu Šarce Jelínkové se podaří probíjovat do osmičky nejlepších dívek do 19 let. Naše družstvo končí na čtvrtém místě.

Večer probíhá slavnostní vyhlásování vítězů. Dvakrát slyšíme českou hymnu.

19.9.: Sobota je odpočinkovým dnem a skoro celá česká výprava se vydává na výlet do Nesebru. Odpoledne každý tráví po svém. Někdo vyráží do blízkého Obzoru, někdo je na

pláži a někdo jen tak lenoší v pokoji.

Večer nastává stejná situace jako před dvěma dny. Všichni napjatě čekáme na zveřejnění startovní listiny pro závod v pásmu 144 MHz. Startuji až mezi posledními, což je kolem dvanácté hodiny polední, a tak můžu jít s klidem spát.

20.9.: Ranní čekání na start je podstatně méně hektické než v předchozím závodním dnu. Po cestě na start spatřujeme moře a já si naivně přeji, ať doháníme do cíle po pláži. Bohužel se mé přání stává skutečností. Po vyčerpávajícím závodě v roklích a neprůchodných hustnicích se 200 metrový úsek pláže s jemným hlubokým pískem jeví jako nejhorší doběh, který si lze představit. Doháním zcela vyčerpaná za vydatného povzbuzování ostatních členů naší české výpravy. V cíli se dozvídám, jak se mi závod nepovedl, ale nejsem jediná. Nám Čechům se prostě letos nedařilo.

Večer probíhá vyhlášení a my se smutkem sledujeme Ukrajince a Rusy, kteří si odvázejí mnoho medailí. Celé mistrovství zakončujeme diskotékou a ve 2 hodiny ráno nasedáme do autobusu, který nás veze na letiště ve Varně. Posledním pohledem z letadla se loučíme s Bulharskem a letíme domů.

Pro mě to bylo první velké Mistrovství Evropy a doufám, že pokud se nominuji i příště, tak se umístím o mnoho lépe a my juniorky přivezeme i nějaké ty medaile.

Andrea Moučková